

RE-FORMATIO

O, hoved højt forhånet!

1/1972

FASTELAVNS SØNDAG

Luk. ev. 18, 31-43

AF PASTOR JOHN SØRENSEN, DRESLETTE

MAN HAR lov at spørge sig selv: Hvorfor har man her givet os en tekst, der består af to halvdele, der tilsyneladende ikke har noget med hinanden at gøre?

Eller er der en forbindelse?

Der er en forbindelse!

Den er angivet ved ordet "se!". Her er det ord og den virkelighed, der binder de to tekstafsnit til hinanden.

"Se, vi drager op til Jerusalem". Det ventede man i jødiske kredse af Messias. Den hellige by var stedet, hvor folkets længe ventede befrier ville virke og med storhed og væld udføre den politiske heltedåd, man ventede på.

Jesu ord om, at han skal blive pint og dræbt, men opstå på trediedagen, går helt på tværs af disse forventninger. Men netop gennem denne lidelse vil det store offer blive bragt — én gang for alle — Gud og verden vil være forsonede — og de, som Jesus har taget ud af verden, vil se hans herlighed. Derfor siger han: "Se, hvad vi nu gør! For i og med at Skaberens magt bliver genoprettet blandt jer og i jer, får I i dybeste forstand synet igen. Det STORE syn!"

Og HAN, der kom for at give hele verden synet igen, vil da ikke lade ham, der lige for tiden er Jesus nærmest og råber på HAM i sit mørke, sidde uden lys. Nej, nu skal Bartimæus se, for se, vi drager op til Jerusalem!

*

Vi længes efter at se. Se solopgangen i den danske kirke, der lever i et mørke, hvor alle katte er grå — i en besættelsestid, hvor erstatningsværet og ægte sager ikke kan skelnes fra hinanden i det dunkle lys bag mørklægningsgardinerne. Vi længes efter at få syner, blive løftet, opleve vækkelser, mærke rigere liv — eller hvordan man nu vil udtrykke det efter temperament, smag og ordforråd. De, der har set dybest, længes efter syndernes forladelse og en nådig GUD.

GUD vil idag gennem sit evangelium fortælle os, at alt syn begynder, ja er indeholdt i HAM, som vi ser i denne højmesse: HAM, som vi nu ved taksigelsens fest ser ganske konkret i det brød, HAN gør til bærer af sig selv. Se det GUDS LAM, som bærer verdens synd! Se, hvordan HAN nu går op til Jerusalem for at lide og dø for os! Smag og se, at HERREN er god! Det er GUDS vilje, at enhver som ser Sønnen og tror på HAM, skal have evigt liv.

Har vi det i en dybere forstand som den blinde: formørker de lange skygger af vor slægts skyld og skæbne den daglige dag, da indbydes vi til at se HAM i den handling, hvor HAN lader sig se. Og ser vi HAM på vej til Jeru-

salem, hører vi HAM samtidig sige: "Bliv seende! din tro har frelst dig". Og gennem HAM ser vi da, som med nye øjne, den verden, vi har til låns idag. Den er genfødt, ikke i sig selv, men i de øjne, som HAN har åbnet.

Kommentar

DEN HELLEGE GRAV VELFORVARET ? ~ NEJ !

AF PASTOR B. RIISGAARD, ÅLBORG

FOR SNART en del år siden "prøvekørte" man i TV moderne sexundervisning. Det gik ikke stille af. Der rejste sig en folkestorm — Folkeadressen, som bestemt frabad sig de nymodens påfund.

Folkeadressen virkede. Jo vist da! Den udvirkede, at man fra nu af gik stille med dørene. Mange åndede lettet op i den tro, at nu var da den hellige grav velforvaret for denne generation.

Men bag dørene arbejdedes målbevidst, og resultatet forelå med sexbetænkningen sidste år. Den hellige gravs velforvaring viste sig at være blændværk. Virkeligheden afslørede, at man havde benyttet pausen til at samle kræfter for at tage det afgørende skridt ind i den fagre, nye verden. Og nu, langt om længe, måske tilmed for sent, vågner alle folkestormere op og må sande, at man er kommet fra asken og i ilden.

For også snart mange år siden nedsattes under en valgkamp den såkaldte Kristendomskommission til at udrede kristendomskundskab som fag på alle skoletrin. Kristne kredse åndede igen lettet op. Politikerne havde lige gjort i nældeerne ved at afsvække kristendomsfaget på seminarierne under dække af den store forbedring, som skulde ligge i det obligatoriske. Men nu gik de øjensynligt i sig selv og lovede en ny og bedre orden for skolens vedkommende. Den hellige grav syntes endnu engang velforvaret.

I en årrække og under skiftende regeringer har kommissionen arbejdet, og sidste år udkom betænkningen for Folkeskolens vedkommende. Den har ikke vakt udelt begejstring, men megen betænkelighed. Som helhed er den muligvis bedre end sit rygte, men den rummer en del oplagte urimeligheder, som man må håbe, at undervisningsminister Knud Heinesen har mod og vilje til at rette.

Men man kan ikke lade være med at spørge, om det hele er en veltillet telagt "prøvekørsel". Man lufter sin gode vilje over for kirkelige kredse, for siden helt og holdent at ordne tingene efter sit eget hoved, men nu i fred for de besværlige, som for længst er faldet i behagelig søvn med lykkelige drømme. Spørgsmålet melder sig med styrke: Vil Læseplansudvalget overhovedet tage hensyn til betænkningen og følge dens positive forslag m. h. t. at forbedre undervisningsforholdene for de ældre klasser? Og vil ministeren tage den konsekvens af kommissionsarbejdet, at han sørger for, at dette ubetinget sker?

Alle politiske partier er faktisk Folkekirken gunstigt stemt. Politisk, siger alle, og også kirkeligt, føjer nogle til, er Folkekirken den bedst tænkelige kirkeordning. Igen skulde man altså tro den hellige grav velforvaret.

Men lad os lære af ovennævnte fremdragne eksempler ikke at stole blindt på pæne ord og givne løfter. Det er handling alene, som tæller.

Spørgsmålet rejser sig nu: Skal Folkekirken saboteres eller amputeres? Skal Danmarks Lærerforening have lov til at forsøge attentat gennemført på den folkekirkelige ordning? Jeg tænker her på et sikkert forlydende om, at Danmarks Lærerforening i nogle fremsendte bemærkninger til undervisningsministeren angående Kristendomsbetænkningen går ind for et mindretalsforslag i betænkningen (som skulde være afgivet af repræsentanter for lærerforeningen) gående ud på, at konfirmationsforberedelsen skal lægges uden for skoletiden.

Det er muligt, at det ved politisk afgørelse ender sådan, måske ikke i første omgang, men så om en 3-4 år, når sindene efter den første luftning af idéen er faldet lidt til ro, for heldigvis skete der jo alligevel ikke noget. Men stille skal det ikke få lov til at gå af!

Vi må have lov til at stå fast på, at så længe Folkekirken opretholdes, må og skal den have anstændige arbejdsvilkår. Når nu skolen ikke giver dåbsundervisning, må Kirken selvfølgelig gøre det. Udmærket – men så må Kirken også have den fornødne tid. Og den tid skal slet ikke tages fra skoletiden, men derimod af børnenes samlede undervisningstid. Og da Kirken kun har undervisning af børnene inden for et skoleår, må det være en given sag, at Kirken må kunne bevare den tid på dagen, der er gunstigst både for børnene selv og for Kirkens præster – altså de hidtidige morgentimer. Det går nemlig ikke med pæne vendinger at opretholde Folkekirken, samtidig med at man ved lovgivning udhuler den folkekirkelige ordning.

Man kan godt blive bange for, om det er blevet demokratisk skik i Danmark: Med pæne ord og venlige blikke at lulle i søvn, for derefter med koldt blod og hård hånd at gennemføre sit lyssky foretagende.

For den kristne menighed i vort land er den hellige grav aldeles ikke velforvaret. Vi må til at se det i øjnene. Det er på høje tid at vågne op. Tiden er forlængst inde til at forsvare den. Og forsvaret er: Gå til modstand!

DET NYE LIV I KRISTUS OG DEN BORGERLIGE MORAL

(Let ændret foredrag fra Virringkonventet 1971)

A F PASTOR C. B. HANSEN, ÅLBORG

BORGERLIG MORAL er noget, man plejer at vrænge af, før man har tænkt på, hvad den egentlig er. Er det Viktorianismens seksualmoral, er det småborgerlig indeklemthed? Slagordet efterplapres i nyere teologiske retninger, når kristne skal afreagere deres dårlige sociale samvittighed eller barnligt vil efterabe den letbenede radikalismes mondæne og/eller bohemeagtige poserende attituder og tirader. Ih, som de kristne også er moderne og kan sparke ud efter "den borgerlige moral"!

Men ser man bort fra den slags pjank og ufordøjte Tidehverv, opdager

man, at borgerlig moral er noget mere fundamentalt. Den er simpelthen den nødvendige samfundsmoral, det adfærdsmønster, der harmonerer med de Ti Bud, omend i en afstumpet form, budene, når man udelader de tre første, eller det Store Bud om kærlighed, når man stryger dets første halvdel, det med Gud.

Borgerlig moral er et kompromis mellem berettiget barmhjertighed og berettiget selviskhed. 20 - 500 kr. til nødhjælp eller bidrag til Ydre Mission i klatskillinger er acceptabelt; men er 1000 kr. til Y. M. + 2000 til andre formål "tilladt", hvis man skal bevare reserver til terminen og til sin tid have noget at supplere pensionen med? Borgerlig moral siger: Giver man, til man tigger, skal man slå, til man ligger. Jesus siger: Giv, så skal eder gives. Hvilket udsagn er mest realistisk? (? !)

Afvejer man hjertets forskellige krav med hensynet til sig og sine, må man med den borgerlige moral styre uden om Bjergrædiken. Og underkastelsesteologien, der ellers ter sig sprælsk og antiviktoriansk, bliver pludselig tam og iler den borgerlige moral til undsætning, når det er pengepungen og den borgerlige prestige, det gælder. Ikke blot Løgstrup, men også endnu mindre dybsindige ånder har slået fast, at Jesu ord ikke må følges bogstaveligt men bør tages som illustrationer. Ellers bliver det til "Kristi imitation" og ikke ægte efterfølgelse!

Borgerlig morals kompromis mellem ideal fordring og hensyn til egen nytte og sikkerhed bygger på gensidighed. "Gør din pligt og kræv din ret". Dermed skærer den kravene ned i den formening, at man kan få dem opfyldt, få gjort nok. Den ligner således farisæerne, de skriftkloge og de fyenske pigers moral. Sådan lever man i borgersamfundet, med krav til sig selv, men også til de andre. "Der må være en kant".

"Men vort borgersamfund er jo i himlene"! Det nye liv i Kristus, hvori det adskiller sig fra gængs moral er jo allerede sagt med "i Kristus". Med ham kommer jo Gud og hans kærlighed ind i billedet. Deraf følger ikke, at man ser bort fra de Ti Bud, som den borgerlige moral foregiver at harmonere med, men tværtimod, at man tager dem alle med, også de tre bud, som borgermoraleen overspringer. Man fastholder det Store Buds anden halvdel, men er klar over, at det kun lader sig gøre, om man tager første halvdel med.

Det nye liv bygger på ensidighed. Det stiller krav, men ikke til de andre, kun til en selv. Det kan sige: "gør din pligt", men ikke: "kræv din ret". For når Jesus siger: "Hvem har sat mig til dommer og deler over eder?", vil han ikke dermed just lange ud efter Kristeligt Folkeparti men efter mig og indskærpe, at han ikke er kommet for at give mig ret over for nogen anden. Men det udelukker ikke, at både Jesus og jeg skal kræve, at retten skal sejre – for rettens og de andres skyld, vel at mærke.

Livet i Kristus kan ikke begrænses. Man kan aldrig komme til ende med at adlyde Jesu befalinger. Hverken natten eller dagen er i så henseende ens egen. "Giv og bliv ved med at give". Tilgiv og bliv ved dermed. Man må være rede til at give mere end "med rette" kan kræves og til at afstå fra sin ret. Det burde være kendt, at ofret jo da netop er det kristnes særkende.

Dette blæser dog ikke til oprør mod den borgerlige morals begrænsning af Guds lov. Kun, hvor loven perverteres, opstår konflikten, hvor man må adlyde Gud mere end mennesker. Men normalt ytrer det nye liv sig som en

udvidelse og berigelse af den borgerlige moral, en vandring i det himmelske under jordelivets vilkår. "Det borgersamfund, vi tilhører, er jo i himlene".

Livet i Kristus er Åndens og troens frugt og medfører, at man gør og ofrer mere, end man af natur er tilbøjelig til, og lader forbehold og begrænsninger falde — ikke af svigtende sans for virkeligheden, men af lydighed og tillid til Kristi magt. Det gør man netop på baggrund af den borgerlige moral. Hvordan skulle man kunne ofre og yde mere end vanligt uden på den nærværende verdens vilkår? Det ville jo være vrøvl, om en linedanser skulle bevise sin kunst på et stuegulv, og at vandre i det himmelske ville slet ikke være nogen kunst, om man ventede dermed, til man var kommet i Himlen, og først der begyndte at skinne som himmellys.

Det nye liv lever man sig ikke selv op til ved at efterleve en lov eller et ideal. Det rækkes en, når man skal begynde eller genoptage det, som en gave, en frugt af evangeliet. "Med det der skabes vin af vand og paradiset af ørke, med det der skabes lys om land, mens verden råber: 'mørke!'" Det er en tillægsgave fra Gud, som Kristus giver. Er vi træet, er det frugten, han pynter det med. "Du Sarons blomst, vor lykke, du lilje i Guds dal, min sjæl du nådig smykke med dyder uden tal ...". "Låt, Jesu, mig uti ditt hägn, alltjämt av nådens milda regn bevattnad, stå i blomma. Din kärleks sol upplive så min själ, att trones frukter må av hennes värme komma". "Låt Anden din mig bliva när, så att ett träd jag ständigt är, som goda frukter giver ..." (Fra "Gak ud, min sjæl" i svensk form).

Det nye liv er, at Jesus afleder os fra os selv til at overgå os selv. Når vi nærmer os den Hellige, helliggøres vi.

"Min sjæl du nådig smykke"! Mange i helgenkalenderen er målt med nutidens borgerlige moral vaneforbrydere, vi ville anbringe bag tremmerne. Hellig Olaf, Knud den Hellige og Knud Lavard, hvilke sørøvere, horebukke, sadister og rænkefulde kongsemner! for ikke at tale om diverse paver. Al ligevel helgener, fordi Jesus, Sarons blomst, vor lykke, på baggrund af deres tids adfærdsmønster, som de iøvrigt fuldt ud levede op til, smykkede deres sjæle, der så sandelig kunne trænge til det, med dyder uden tal. Tilsvarende former det nye liv i Kristus sig i vore dage også på baggrund af vor tids borgerlige moral og umoral.

Det er altså ikke "over evne" eller en livsform, der kun er plads for, lige inden alt forgår, eller et ideal, der ikke er til at efterleve men kun skulle tjene til, at man erkender synden og søger nåden. Nej, det er "nådens frugt fuldgod", hvortil magen ikke er at finde uden for Kristus.

Har man prøvet at overgå andre, og dernæst sig selv — men er lige vidt — så siger Jesus: "(Hold så op med det pjat) og kom så og følg mig". Da begynder, sandsynligvis med beskæmmende afbrydelser, det nye liv i Kristus.

At det skulle være noget så svært at efterleve Bjergprædikenen, er bare noget vi selv prøver at bilde os ind. Tværtimod er intet i verden nemmere. "Vel mig, om stav jeg kan af korset skære, så går jeg let" Det er bare at turde, så sørger Jesus for resten. "Søg, så skal I finde". "Giv, så skal eder gives! for enhver, der giver, får". Når den, der befaler, er ham, der styrer alt i Himlen og på Jorden, har han begribeligvis magt til at forme tildragelserne så, at der fremkommer lejlighed til at efterleve befalingerne og mulighed til det.

Hvis der ingen borgerlig moral fandtes, havde Ekstrabladet intet at skrive om. Den kristnes forhold til den borgerlige moral minder besynderligt nok om den snobbende eller bohemeagtige radikalers skaberi. Som sidstnævnte ikke kan undvære det adfærdsmønster, han gør sig lystig over, fordi det er nødvendigt for at stille hans attituder og tirader i relief, sådan er den til enhver tid rådende samfundsorden baggrunden for det nye liv i Kristus. Kristeligt kan der ikke opnås meget ved en ændring af samfundsforholdene. En omvæltning, revolution, der sejrer, efterfølges jo af en stabilisering af forholdene, en ny borgerlig moral, lidt mere eller lidt mindre ugadelig end den gamle.

Underkastelsesteologien er forunderligt livskraftig. Den optræder ikke bare som statsprotestantisme på luthersk og anglikansk grund, men formår at finde nye kirkesamfund at besmitte og nye magtkonstellationer at gøre knæfald for, i takt med at både mængden og kvaliteten af teologer forandres. Man hylder visse former for nymarxistisk tænkning — eller mangel på samme — og forkynnder, at det må være en nødvendig kristen livsyttring at virke for en omstyrtelse af det kapitalistiske udbyttersamfund og en ændring af det borgerlige adfærdsmønster. Man er blind for, at det hele bare ville føre til nye former for udbytning og begrænsninger af den personlige frihed på et nyt plan, og at det iøvrigt strider mod de Ti Bud, der jo hævder respekten for liv, frihed og privatejendom.

Det værste ved den nye underkastelsesteologi er dog, at den stræber efter tilstande her på Jorden, hvor barmhjertighed og offer vil blive hjemløse og overflødige, ligesom den vil gøre det nye liv til noget, der stiller kravene til de andre, til samfundet i stedet for til en selv først og fremmest. Den forveksler det nye liv, evangeliets frugt, med et nyt samfund, et politisk system. Den gør evangeliet til en ny lov og er altså det rene kæteri, trældomsånden til frygt påny.

Sammenrodningen af det nye liv i Kristus med revolutionær ideologi og aktivitet skyldes, at man stirrer sig blind på visse sociale misforhold og så drives ind i en dårlig samvittigheds pagt med Fanden. Men det nye liv i Kristus er en gave, der fører til glæde og en god samvittigheds pagt med Gud ubesværet af, hvordan det borgerlige samfund har indrettet sig socialt og moralskt.

BIBELSYN - 4

AF PASTOR O. LUND PALLESEN, LYNGBY

Det liturgiske Syn.

SKRIFTEN i Kirkens Liturgi medfører indirekte et Skriftsyn, der i mere eller mindre ureflekteret og udefineret Form gør sig gældende. Ansætser til et sådant findes blandt andet i Provst Svend Aage Nielsens Artikel i Præsteforeningens Blad, 32. Årg. Nr. 40, "Det gamle Testaments Stilling i Dag" og samme Forfatters "Om den rette Forstaaelse af Gamle Testamentes Psalmer" i "Ugens Tidebønner" 1953 og senere Udg.

Dette Syn indeholder en dyb Reverens for det historisk-kritiske Arbejde med Teksterne, navnlig som dette finder Sted i en senere Fase med Efter-

søgningen af Teksternes "Plads i Livet" og den Henvisning, som derved fremkommer til Templet og Kulten i Jerusalem og den gudstjenstlige Bibelbrug i Synagogen og senere også med Ny Testamente i den kristne Kirke. Den Exegese, som drives af den såkaldte formhistoriske Skole med Markering af Teksternes Sigte, deres "scopus", tjener også til Støtte for Synet.

Den liturgiske Anvendelse af Bibelen skal også i vor Tid give Baggrund for, at Skriften læses først ret i Kirkens Rum, således at det simpelt hen bliver os i den kristne Menighed umuligt at læse f. Eks. Jesaja, Kap. 53, uden ikke bare at tænke på Langfredag, men så at sige bruge Jesusbegivenheden som Fortolkningsprincip — ja, "indlægge" Langfredagstolkningen i Teksten, fordi det nu er denne Læsning "Plads i Livet". På samme Måde med Davids-psalmerne, der som Jesu egen Bøn nu stadig får Mund og Mæle i Tidebønnerne i hans Kirke.

Dette er den stærkeste Hævdelse, som tænkes kan, af Bibelen som Kirkens Bog. Og en nærmere Redegørelse for Synets theologiske Præmisser og Konsekvenser — ikke mindst med Henblik på Forholdet til den historisk-kritiske Videnskab — er både ønskelig og påkrævet. Tilhængere værdsætter Kritikken som en Hjælp til at fastholde "Inkarnationens" Virkelighed, mens Modstandere på sin Side anklager Synet for Doketisme.

Nyere Synspunkter på Kritikken Baggrund.

Under Titelen "Bibelsyn. En indførelse i aktuelle bibelproblemer" fremkom på Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck, København MCMLI, en Samling Afhandlinger, der som angivet indeholder Belysning og Analyse af Detailspørgsmål i Bibelsynet.

Forholdet mellem Guds Ord og Skriften behandles af Provst Th. Krøgholt og Professor N. H. Sjøe. Den første betragter Sagen ud fra det grundtvigske "kun ved Badet og ved Bordet" og den filosofiske Sandhed, at "Livet forplantes ej ved de døde, men ved de levende" og at "Mundsordet" derfor er Grundlaget — og Skriften kun Udslaget, en Lærebog i Kirkeskolen. Professoren hævder, at Guds Ord er Guds Handling, Guds Komme, hvorfor Forkyndelsen derfor hævdes at være lige så fuldt Herrens Komme som Sakramenter og Sakramentord. Kirken bygger derfor med Rette på Skriften.

Historisk Bibelsyn behandles ved Professor Mosbech, hvor en Anerkendelse af den historiske Kritiks Resultater samtidig med en Tro på Bibelen som Guds Ord søges fastholdt ved en Læsning af Skriften på to forskellige Måder, dels en videnskabelig; hvad stod der, og hvad mentes der objectivt? dels en direkte opbyggelig; den subjective: Hvad kan jeg få ud af det i Dag? Det, der virker umiddelbart gribende på min Bevidsthed, der samtidig giver Tolerance over for andre Forståelser.

Emnet tages videre op af Provst Svend Aage Nielsen, der som nævnt vurderer Kritikken positivt; men det historiske er ikke nok, da det bygger alene på Profanhistoriens Metode og Historieopfattelse. Underet modforudsættes, hvad der udelukker ven sand Erkendelse af Israel, hvorfor Profanhistorikerne i denne Sammenhæng ikke kan regnes for "virkelige" Videnskabsmænd. Vi må få en positiv Stilling til Ny Testamentes typologiske Syn på Gammel Testamente og den seneste Redaktion af Skrifterne som "hellig Skrift".

Professor B. K. Diderichsen fortsætter Behandlingen gennem en moderne

existensfilosofisk Selvførelse, som forlanger at trænge tilbage til Begivenhederne, som de virkelig foregik. Derfor driver vi Theologi. Det er Kravet om at kende Fortiden i dens Fortidighed. Dog ikke behandlet som ren Objectivitet. For således behandler man ikke Mennesker. Men for indirekte at komme i "Samtale" med Vidnesbyrdenes Tale, til Sandhedsforståelse af vort nutidige Liv.

Om Ny Testamentes theologiske Eenhed bevæger Afhandlingerne sig over Emnekredsen: Jesus-Paulus, Johannesevangeliets Egenart og ind på Forholdet til Det Gamle Testamente.

Sognepræst T. Wilhjelms hævder, at det gælder om at forstå Jesu egen Forkyndelse så præcist som muligt, Gudsriget i dets Hinsidighed — og den deraf følgende Bestemmelse af Kristendommen som ren Nædesreligion. Hos Paulus bliver ellers Jesus til et mytisk, guddommeligt Væsen.

Forstander L. Brøndum fremholder den nyere Forsknings stigende Erkendelse af Ny Testamentes Eenhed ved Påvisning af det urkristelige Kerygmas Midlerstilling mellem de synoptiske Evangelier og Paulus. Det sker til Klargørelse af, at Synopsens Tale om "Guds Rige" og Paulus i Virkeligheden mener det samme, navnlig også når der ses hen til Nadverordene hos dem begge.

Johannesevangeliet behandles af Pastor K. Olesen Larsen, der herudfra hævder, at Åbenbaringen kun er til Stede i den fornedrede, der til alle Tider er Vejen til Faderen med Afstrejning af, hvad vi i Almindelighed forstår ved Eskatologi.

Professor Prenter påviser Eenheden (trods de forskellige Udtryk) mellem Paulus og Johannes, samlet om Kristologien og Kirketanken, der er et Opgør med den græske Logos-tanke. Enhver futurale Eskatologi er ikke her blevet betydningsløs. Og tager man denne bort, bliver hele Johannesevangeliets Tale om Kærligheden til almindelig human Filantropi. Opstandelsen, Kristi og vor, er en umistelig Del af Evangeliet.

Om det vigtige Forhold mellem Det Gamle Testamente og Den Nye Pagt skriver Valgmenighedspræst Aage Møller, at man må se Guds Førelse i Gamle Testamente og hele Udviklingen af den grundtvigske Tanke om Folkeånd. Og Professor Thestrup Pedersen tager Spørgsmålet om Kristusvidnesbyrdet op og bekræfter, at Ny Testamente under Forjættelse - Opfyldelses-synspunktet ser Gammel Testamente i Åbenbaringstroens Lys. "Det tror, bekender, vidner —, men beviser ikke". Endelig forsøger Professor Aage Bentzen organisk at samarbejde fra Mosbech kendte to Synspunkter, uden at det egentlig lykkes.

Den næste Gruppe Afhandlinger i Bogen samler sig om Begreberne: Bibel-Tradition og Bekendelse, hvor nuværende Professor Hejne Simonsen i en skarpsindig Analyse foretager et Opgør med varierende Opfattelser af Begrebet Tradition. Grundtvig sætter Kirkens Kristus op mod H. N. Clausens hjemmelavede Figur. En mytisk Kristus, der er at ligne ved et Genfærd. Skrifttheologerne vil forstå de bibelske Skrifter i deres foreliggende Form; men flygter i Virkeligheden bort fra det historiske Rum ind i Kanon, hvorved Bibelkulten tenderer mod en legendarisk Kristus, som vi i Bibelen kun finder som et Lig. Forfatteren mener, at begge Former er en slags Kultreligion, hvorved man glider bort fra Historiens Rum. Man må kalde til fornyet Opgør med den liberale Theologi, der har villet tegne et idealt Kristusbillede. Det gælder at finde Kristus i hans historiske Gerning for

at finde den Myndighed, der kan holde en fangen i Tilværelsen under en kritisk Lytten, som søger det historiske "i jordisk Konkretethed" og derved få et nyt evangelisk Traditionssyn, der søger fra falsk ydre Autoritet til HERRENS Autoritet for Forkyndelsens og Bekendelsens Skyld.

Professor Prenter hævder her overfor, at Kristendommen er Åbenbaringshistorie, og Broen frem til os er Vidnet (Dåben, Prædikenen, Nadveren). Lærebekendelsen er ingen ny Kanon; men tjenende Autoritet. Sandheden må findes under Studium, da ingen Autoritet kristeligt kan blive vor Besiddelse. Bibelens Autoritet er ikke en Forhåndsautoritet og der findes ingen intellektuel Gerningsretfærdighed. Lærebekendelsen skal kun afsløre og advare mod falsk Lære. Der skal ske en stadig fornyet Konfrontation med den hellige Skriffs eget Vidnesbyrd som Budskabstradition om en guddommelig Åbenbaringshistorie, hvis Sandhed har Magt nok til at overbevise uden Støtte fra ydre Magtmidler, hedder det.

Der sluttes af med tre Afhandlinger om Bibelens Autoritet og Brug. Provst Jørgen Jensen betragter på god grundtvigsk Vis Skriften som Oplysningsbogen. De første Vidners Stilling var enestående. Og Skriften er Afglansen af den første Menigheds Vidnesbyrd om Guds Ord, en Hjælp til Klar- ing af Kristenlivet.

Bibelens Autoritet kan hverken begrundes eller bevises, kun bevidnes. Den er noget gudgivet, siger Christian Bartholdy, hvis Indlæg iøvrigt har Karakter af et personligt Vidnesbyrd. Bibelen har et Centrum og en Periferi. Men den er Guds Ord, "fordi den er Guds Ord". Den pånøder sig os ved sin egen indre Autoritet.

Biskop Johs. W. Jacobsen afslutter med at fremhæve, at Spørgsmålet om Autoriteten er Anfægtelsens Spørgsmål om Guds Ord. Der lægges Vægt på den Kirke og Menighed, hvor Bibelen læses og hvor Guds Ord, Kristus, møder mig som allerede impliceret i den Frelses Historie, Sagen selv drejer sig om med Menneskeord som Medium.

Til denne Række af kaleidoskopiske Betragtninger vil det være rimeligt her at føje en af mere principiel Betydning vor vort Anliggende.

I Københavns Præstekonvent den 3. Oktober 1966 holdt Professor Eduard Nielsen et Foredrag: Bibeldebater, Bibelsyn og Bibeltheologi.

Det drejer sig ikke om Bibelkritik, men om Traditionskritik, hed det. Ikke bare om at korrigere Traditionen og opstille Fejlkatalog. Men Sigtet er at nå frem til 1) den historiske Virkelighed, som Traditionen bevidner — og 2) den historiske Virkelighed, hvori denne Traditionsdannelse er sket.

Dette er en Form for menneskelig Respekt, hvor troende og vantro Forskere kan arbejde sammen. — Troens Object er ikke den hellige, urørlige Tradition. Det gamle Skema med Skel mellem Tro og Viden må her forkastes. Kritikken er kristeligt og menneskeligt berettiget. En Spaltning i Bibelbrug er umulig. Forsøg herpå er doketiske i Bibelsynet. Kirke og Theologi er således hinandens Skæbne. Det gælder såvel de historisk-exegetiske som de systematiske Fag.

Bibeltheologi angår Talen om Guds Åbenbaring, der her bestemtes som Punkter i Tiden, dog med formel Kontinuitet. Guds Ord er aldrig på Forhånd imod al Tradition. Der var aldrig Tvivl om, at det var den samme Gud, der talte (både til Patriarker, Moses og Profeter).

Et noget andet Åbenbaringsbegreb findes dog i Lovdannelsen; som i Josi-

as' Reform. Ordet er Loven. "Dit Ord er Lygte for min Fod, et Lys på min Sti" (Ps. 119, 105).

Åbenbaringen er Kundgørelsen af, hvad Gud vil. I Profetien er den aktuel, — i Loven er den ("evig gyldig") Guds Krav til det enkelte Menneske. I Qumran-Teksterne (Haggai-Kommentaren) træder det historiske Syn (det nomistiske) i nærmere Forbindelse med det profetiske Syn. (Man kan sammenligne hermed Matthæus-Evangeliets Benyttelse af Gamle Testamente).

I Ny Testamente er Kristus Guds endegyldige Åbenbaring, dog — under eskatologisk Lys — med et vist Foreløbigheds Præg.

Hellenisering, som hos Filo, og Lovtrældom (Nomisme) som i megen moderne, uhistorisk Bibelbrug, er Afveje, der truer ret Bibellæsning.

Vi skal i en senere Sammenhæng kritisk vurdere disse Synspunkter for Åbenbaring og Skrift.

(Fortsættes)

KVINDELIGE PRÆSTER

AF PASTOR KNUD CHRISTENSEN, VIRUM

I 1947 var der 514 præster i Den danske Folkekirke, der skrev under på følgende henvendelse til Regering og Rigsdag:

Undertegnede præster i Den danske Folkekirke ønsker overfor Regering og Rigsdag at give udtryk for vor alvorlige bekymring for, at det ved en eventuel vedtagelse af en lov, der giver kvinder adgang til folkekirkens præsteembeder, skal blive muligt for en enkelt menighed ved en enkelt biskops hjælp at sprænge det folkekirkelige fællesskab ved at ændre vor folkekirkens fælles ordinationsordning. Vi deler ikke synet på folkekirken som en blot borgerlig indretning, men ser på den som et trossamfund, hvad den i sin bekendelse og ordination gør krav på at være, og hvad den efter vort syn ikke kan opgive at være uden at opgive sig selv. Vor evangelisk-lutherske folkekirke har hidtil bekendt sig til den hellige Skrift som regel og rettesnor for lære og liv, og dens ordinationsritual påberåber sig apostolsk autoritet. For os vil præstevielse af kvinder være et åbent brud ikke blot med alle andre større kirkesamfund i verden, men også med en to tusind år gammel, fælleskirkelig tradition, der er grundet i den hellige Skriffs syn.

Da det folkekirkelige fællesskab, der hidtil har været et særkende for vor kirke, ligger os stærkt på sinde, føler vi os i vor samvittighed forpligtet til på dette tidspunkt at udtale følgende:

Vi må betragte præstevielse af en kvinde som en skismatisk handling og må derfor nægte at anerkende dens gyldighed.

I vore øjne har både den, der meddeler, og den, der modtager en sådan ordination, sat sig udenfor det folkekirkelige fællesskab. Ansvar for følgerne heraf vil alene påhvile dem, der således bryder folkekirkens enhed.

*

På præstekonventet i maj 1971 i Virring blev det bestemt, at man på ny skulle rette en henvendelse til regering og folketing, da diverse henvendelser til biskopperne ikke havde givet noget resultat. Ejnar Krogh, Børge Barsø og C. B. Hansen skulle tage sig af sagen.

Af de 514, som skrev under i 1947, er de 207 døde og mange blevet emeriti, men nye er kommet til, og i begyndelsen af oktober 1971 kunne vi udsende den skrivelse om ordinationsproblemet, som blev bragt i Re-formatio 4/1971, til ialt 347 præster (10 af brevene kom retur med påskriften: adressaten ubekendt).

Af de 337 der modtog denne henvendelse var der 49, der sendte den tilbage i underskrevet stand. Heraf var 3 stud.theoler. Da skrivelsen havde været bragt i Præsteforeningens Blad, var der 6 der tilsluttede sig den helt, og 4 der tilsluttede sig for så vidt hvad angår den folkekirkelige frihedslinie.

Den 20. januar blev der til kirkeministeren afleveret ialt 59 underskrifter.

*

Tab ikke modet, kære venner, det er skam mange. Næsten halvdelen af præsterne fra 1947 er døde, og af de stadig levende er mange blevet emeriti. Og vi kender den menneskelige svaghed. Mange har ikke skrevet under, fordi der var et enkelt komma, der stod forkert, og et par stykker vil gerne være både provst og biskop. I 1947 har nok også mange skrevet under af fromhedsmæssige grunde. Dengang var det ufromt, at en kvinde skulle kunne blive præst, det er det ikke i dag. I dag ville uden tvivl hovedparten af de danske præster, nok også de kvindelige, være imod vielsen af to mennesker af samme køn, det vil de ikke være om 10 år, for så er det blevet fromt at tænke, at den af Gud skabte kønsforskel er en illusion.

Naturligvis har vi fået skriftlige svar og kommentarer fra nogle af præsterne, både med ros og dadel. Det kunne være fristende at offentliggøre dem alle, men vi nøjes med dette ene: "Kære Venner. Slet mig af kartoteket. Kvindelige præster anser jeg i dag for et spørgsmål om formalia overfor spørgsmålet om landets afkristning. Hvad gør vi i så henseende? Venlig hilsen"

SPØRGSMÅL TIL ULSDAL

DA JEG bad om et eksemplar af "Re-formatio", hvori pastor Poul Ulsdal bringer et horribelt angreb på organisationer og personer, bl. a. undertegnede, var redaktøren så venlig at tilbyde spaltepads til et svar.

Jeg siger pastor Riisgaard tak for denne venlighed, da det ikke er videre rart at blive kaldt "nyomvendt tidehvervsmand og Bultmann-tilhænger" og slet ikke, når disse betegnelser er at betragte som skældsord, og det er de jo for pastor Ulsdal.

Til "Re-formatio"s læsere vil jeg gerne sige: Jeg er ikke tidehvervsmand og slet ikke Bultmann-tilhænger.

Men når man — som pastor Ulsdal — kommer med et angreb på andre, 12

hører det til almindelig anstændighed, at man dokumenterer sine påstande. Det gør pastor Ulsdal ikke. Han er så "frelst" i alt sit eget, og for at det skal få genklang hos andre, mener han åbenbart, at det skal ske ved at sætte anderledes tænkende kristne i miskredit; i denne sammenhæng først og fremmest hos "Re-formatio"s læsere, hvoriblandt der formentlig er en del, der også hører til Indre Mission.

Det er nok derfor, pastor Ulsdal ikke nøjes med beskyldningen "nyomvendt tidehvervsmand og Bultmann-tilhænger", men føjer til, at jeg er "kendt for fanatisk kamp mod Indre Mission og udpræget polemik".

Det er jo også postulat. Ja, måske ikke, at der er andre, der hævder det samme. Det har jeg hørt enkelte sige, men det gør jo ikke pastor Ulsdals postulat mere rigtigt. Der er jo nogle, der er så følsomme på højrefløjen i Indre Mission, at selv den mindste kritik betragtes som "fanatisk kamp".

Men jeg fører ikke en sådan "fanatisk kamp", pastor Ulsdal. Men jeg er journalist, og en journalists opgave er ikke blot at være venlig og ufarlig, men også at være nærgående og pågående, så det bliver muligt at give et så reelt billede som overhovedet muligt af det, der skal skrives om.

Nu håber jeg, at pastor Ulsdal er i besiddelse af så megen anstændighedsfølelse, at han enten dokumenterer sine påstande eller vedgår, at de er uden hold i virkeligheden.

Er dokumentationen i orden, er pastor Ulsdal på sikker bane, og så gør det jo ikke noget, at jeg kaldes for tidehvervsmand og Bultmann-tilhænger, og pastor Ulsdal har da ikke bragt falsk vidnesbyrd om sin næste. Men kan påstandene ikke dokumenteres — og det tillader jeg mig altså at mene, at det kan de ikke — så må jeg nok alligevel finde mig i, at pastor Ulsdal har haft held til at stemple mig i visse kirkelige kredse.

Men er det kredse, der kun vil bevare det bestående, som ikke vil vide af nybrud, og som ikke tør lytte til kristne, der er af anden observans, så gør det ikke noget.

Og det må da være en trøst for pastor Ulsdal!

Da angrebet bringes i anledning af, at jeg er redaktør af KFUMs og KFUKs blad, må jeg have lov til her at nævne nogle direkte forkerte oplysninger.

Jeg er ikke "nylig blevet valgt til redaktør af De unges Blad". Jeg har været dette blads redaktør i fem-seks år. Det nye er, at De unges Blad og ydre missions-bladet Ud i Alverden er blevet sammenlagt og nu udgives med navnet UNG VERDEN. Det er dette blad, jeg er redaktør af nu.

Netop fordi jeg er redaktør, er "selvmordet i sigte", skriver pastor Ulsdal, og føjer til: "når det kommer, kamuflerer man det måske blot ved at lave en sammenslutning af et par blade; det har man gjort før; men det må da få en ende. Vi kan godt bestille kransen!"

Hertil er blot at sige, at der ikke er tale om camouflage. Når de to blade lægges sammen, er det fordi KFUM og KFUK ønsker, at ydre mission ikke skal være henvist til et særligt blad, men at det skal have plads sammen med øvrigt stof i medlems- og ungdomsbladet.

Sammenlægningen har ikke reduceret abonnementsstallet. Det er betydeligt større end budgetteret. Og medlemstallet i KFUM og KFUK er ikke dalende. I 1970 steg det fem procent, og der bliver også en stigning i 1971.

Pastor Ulsdal! Istedet for at have udgifter på en krans til KFUM og KF-

UK ved at bestille den allerede nu, skulle De sende beløbet til KFUM og KFUK. Det synes jeg er bedre, og jeg er helt sikker på, at inderst inde vil De selv føle størst glæde herved.

Bent Kragelund

P.S. Før pastor Riisgaards tilbud skrev jeg en kronik som svar på pastor Ulsdals angreb, som jeg gerne vil henviser til. Den bragtes i Kristeligt Dagblad 6. januar.

ET SVAR

JEG KAN da kun udtrykke min glæde over, at Bent Kragelund i sit indlæg tager afstand fra Tidehverv og Bultmann. Når nyheden spredes, vil det sikkert også glæde masser af de mennesker, der med deres offer af penge og arbejde er grundlaget for, at KFUM og K overhovedet eksisterer.

Hvordan er det så gået til, at jeg og mange andre har kunnet få den aldeles sikre overbevisning, at Kragelund hørte til på den fløj? Personligt har jeg haft kendskab til ham fra den tid, han var KFUM-sekretær i Sønderborg. Dengang brugte han en tid flere af mine meningsfæller som talere. Han fik også mig til engang at holde foredrag dernede og var så begejstret derfor, at han ville have foredraget trykt!

Senere fik jeg så at vide, at han var blevet omvendt til Tidehverv og Bultmann, skulle være blevet discipel af pastor Davidsen i Sønderborg, en udpræget repræsentant for disse fænomener. Det er muligt, at dette rygte var grebet ud af luften; men det er da ikke noget ærekrænkende at være tilhænger af det parti; vi har da religionsfrihed i landet!

Da Kragelund senere dukkede op som medarbejder ved Kristeligt Dagblad, blev alt, hvad vi læste fra hans hånd, i hvert fald en bekræftelse af dette rygte. Han virkede netop som den nyomvendte tidehvervsmand; jeg tænker på den ivrighed, hvormed han i det ene interview efter det andet spurgte om Tidehvervs betydning og Bultmanns berettigede anliggende. Det virkede helt fantastisk at møde den slags i en avis, hvis fortid i så høj grad var præget af den Indre Mission, der af Tidehverv evindeligt blev beskyldt for evangelieforvanskning, ja hedenskab. Det var næsten pudsigt at møde den slags mere end en menneskealder siden de dage, da Tidehverv dog havde noget at sige som en nødvendig randbemærkning.

Kragelund spørger om dokumentation. Den kan han let skaffe sig, for han har sikkert klippet sine egne artikler og interviews i Kristeligt Dagblad ud. Når han læser dette materiale grundigt igennem, vil han uhyre let kunne se, hvilke passager, der har fået mig og mange andre til at være fuldkommen visse på, at han var tidehvervsk og anti-missionsk. Derfor har jeg intet at beklage; jeg har været i god tro.

I Kragelunds indlæg og endnu mere i hans kronik i Kristeligt Dagblad d. 6. januar er der en række tydelige tegn på, at han udmærket selv ved, hvorfra vi har fået denne overbevisning. I avisen skriver han lige ud: "Jeg har formentlig på et eller andet tidspunkt sagt, at Bultmann ikke skal afvises,

at vi bør lytte til hans anliggende, som vi bør lytte til enhver, der har et anliggende". Ja netop, noget i denne retning har han fået sagt så ofte, så han ikke kan bebrejde nogen, at de har sat ham over på den fløj.

I samme kronik står der, at han "i hvert fald slet ikke er (tilhænger af Tidehverv og Bultmann) i den nedsættende betydning, de to betegnelser har for Ulsdal". Ja, der slap det ud: i den ærefulde betydning af de to betegnelser gør det ikke så meget, for det betyder, at han er en moderne, frisindet KFUM-mand og ikke et missionsk hængehoved. Men for mange af os andre er det, om ikke nedsættende så uhyre betænkeligt, at redaktøren af KFUM og K's blad ikke mener, at Bultmann og Tidehverv skal afvises. For at det ikke skal misforstås, bør det måske udtrykkes så kontant, at den dag det, der ligger i disse to navne, accepteres af hovedledelsen, skal jeg nok lade være med at bede mine gode missionsfolk om gaver til det formål.

Flere gange både i dette indlæg og i kronikken undskylder Kragelund sig med, at han er journalist og derfor "ofte må gå tæt på" og være "pågaaende og nærgående". Han nævner i kronikken, at jeg "formentlig er blevet stødt over nogle nærgående spørgsmål til en eller anden af indremissionsk observans". Nej, ikke stødt; men også disse ting har fæstnet den overbevisning, som han i sit indlæg indrømmer, at også andre har, at han er en fjende af den gamle, bibeltro og kirketro I. M. Derimod har jeg da ikke drømt om, at han skulle være imod den moderne fløj af den bevægelse! Mon ikke det var et godt råd til Kragelund helt at lægge sin journalistiske stil om, hvis netop den bevirker, at hans læsere misforstår ham?

Det er meget pudsigt med dette, at Kragelund undskylder sig med sin journalistiske form, der "går tæt på". For jeg er også journalist og skribent og har været det i mange flere år end Kragelund! Hvorfor bedømmer han så ikke min artikel med den målestok, hvormed han selv vil bedømmes? Hvorfor så ikke undskylde sin journalist-kollega, Ulsdal, med, at han gik vel tæt på; men selve hans anliggende var berettiget? Jeg forlanger ikke, at han skal mene som mange andre, at jeg "ramte plet" med hensyn til mit anliggende, men hvorfor i alverden følger Kragelund ikke sine egne ord om, at "man skal lytte til enhver, der har et anliggende"? Er det alligevel kun Tidehvervs og Bultmanns anliggende, som han opfordrer os til at lytte til?

Ud fra disse præmisser er det mig umuligt at beklage, at jeg skrev, at Kragelund tilhørte den omtalte retning, for jeg har virkelig været i god tro; han er selv skyld deri. Derimod havde jeg oprindelig lyst til at beklage eet eneste udtryk i min lange artikel: at Kragelund var kendt for "udpræget perfid polemik". Det er et rigeligt subjektivistisk udtryk at anvende. Men efter at have læst Kragelunds kronik om min person må jeg sige, at udtrykket er aldeles rammende. En sådan behandling af en modpart er vel ikke set siden Tidehvervs første dage!

Jeg har absolut ingen grund til at sende de penge, en krans vil koste, til M og K's hovedkasse, for jeg har nemlig i årevis ganske personligt været med til at sende i tusindvis af kroner til den kasse. Her er jeg inde på noget meget væsentligt: På grund af sin private fornærmethed, som han ifølge ovenstående ikke har haft grund til, har han her i bladet og især i sin kronik fuldkomment glemt, at det er en af M og K's trofaste støtter, ja medarbejdere, han har svinet til på det groveste. Han har glemt, hvad jeg

udtrykkeligt forklarede i min artikel, at det var af bekymring for, at M og K skulle lide samme skæbne som bevægelsens store "søskende", Gymnasiastbevægelsen og Studenterbevægelsen, at jeg advarede mod en tidehvervsk "besættelse". Som jeg nævnede, er disse bevægelser i dag skrumpet ind til næsten ingen ting. Bestyrelsen burde skrive og takke mig for min helt kontante støtte gennem mange år og for min dybe interesse for denne bevægelse, der fik mig til at skrive, som jeg gjorde. Ja, den burde undskylde den behandling, dens redaktør har givet mig.

Når jeg i årenes løb har sendt adskillige tusinder kroner til M og K, kan bevægelsen godt have råd til at sende mig et gratis eksemplar af dens blad, så jeg virkelig kan få bekræftet, at jeg har taget fejl i min opfattelse af Kragelund som tidehvervsk og modstander af Indre Mission.

Poul Ulsdal

Der er aftalt redaktionel udveksling af Ung Verden og Re-formatio.
Red.

PASSION

Passionssalme inspireret af korsvejsstationerne. Mel: Der er en vej.

Ak, Herre, hør
den bøn, vi til dig bede:
For hvad vi gør,
du os ej dom berede!
Men tilgiv os
vor skyld til trods!
Som brødre vi til døden følges!

1. station: Ak, se nu til,
hvad Jesus for os gør!
Os frelse vil
han, og vor bøn han hører!
Nu dømmes han!
Til dødens land
han vandre skal for vore synder!

2. station: Han korset nu
frivilligt på sig tager.
Til dødens gru
vor Herre for os drager.
O, Herre, giv,
vi i vort liv
må følge dig, med kors må vandre!

3. station: Til jorden ned
det tunge kors dig trykker.
For os du led,
for synd du fred opbygger.
Ak, falder vi
på syndens sti,
i nåde du os op vil rejse!

4. station: Maria! Se,
din søn nu til dig kommer!
Hans store ve
og pine os tilkommer.
Med os du vær,
Maria kær,
bed for os, når i synd vi falder!

5. station: Vor Jesus kan
ej korsets byrde bære.
Men straks en mand
vor frelsers hjælp vil være.
O, os det lær,
du Herre kær,
at ligne Simon af Kyrene!

6. station: Din blodig sved
en kvinde vil borttage. (Veronika)
Alt, hvad du led,
hun så, og al din plage.
Til tak hun fik,
da bort hun gik,
dit billede til evigt minde.

7. station: For anden gang
du segner om i støvet!
Den vej så trang
har dine kræfter røvet.
Når syndens lyst
vi har i bryst,
da hjælp os, at vi ej skal falde!

8. station: O, Jesus, se!
Til dig med børn de løber!
Se kvinderne,
se, hvilken nød de røber!
De kender ej
din frelsesvej.
O, Herre, lad til dig dem komme!

9. station: På jorden ned
vor Herre atter segner!
Se, hvor han led!
Ak, se, hvor Herren blegner!
Du smertens mand
alene kan
os alle ud af mørket frelse.
10. station: Dit tøj og alt,
hvad der er dit, de deler,
så dyrt betalt
du har vor synd, og heler,
hvad vi forbrød
i jordens skød!
O Krist, vor Herre, alles frelser!
11. station: Til korset du
nu nagles, dine lemmer
korsfæstes nu,
dog ej dit kald du glemmer!
Korsfæst du os
og al vor trods,
vort eget "jeg" til korsets planke!
12. station: For os du led,
for os du lod dig pine.
Al Himlens fred
du skænker alle dine.
Et evigt liv
os nådigt giv!
Du døde til vor fælles frelse.
13. station: Det er fuldbragt!
Du døden for os døde,
og dødens dragt
du fik for al vor brøde.
På Moderskød
du lagdes — død —
Marias moderhjerte sukked.
14. station: Den samme dag
du lagdes ind i haven.
Men med et brag
du snart skal bryde graven.
Vi ved det vist,
du Herre Krist,
du er Opstandelsen og Livet!

Du frelste mig,
du frelste alle andre.
Med dig på vej
til Himmelen vi vandre!
Halleluja!
Fra Golgatha
med Jesus alle frelste vandre!

Skrevet Passion-Påske 1968. — Frede Møller, stud. theol., Århus.

UNG VERDEN

REDAKTIONEN har fået sendt til omtale dette nye blad, som skal erstatte De Unges Blad og Ud i Alverden. Bladet skal dække et ganske bredt felt; det skal være foreningsorgan for KFUM & K; det skal bringe Ydre Mission frem i lyset og ind på livet; det skal udvide og uddybe almen menneskelig horisont i samfund, kirke og kultur.

Man må sige, at det først udkomne nummer dækker feltet godt ind. Holder den anlagte linie, er det nok værd at abonnere på. Det kan lade sig gøre for medelst 24 kr. årligt.

B. Riisgaard

PRÆSTEKONVENTET 1972

er fastlagt til 15. - 17. maj i Virring. Programmet meddeles i et senere nummer; dog kan allerede nu nævnes, at pastor O. Lund Pallesen har givet tilsagn om foredrag med titelen: Kristuskætterier med konsekvenser.

DE ÆRLIGE KIRKEDAGE

finder sted i Tårnby kirke og præstegård 2. - 4. september. Notér venligst datoerne allerede nu. Program forventelig i et af sommernumrene.

KIRKEDAG I LYNGBY

KIRKEDAGSUDVALGET for det storkøbenhavnske område meddeler, at næste kirkedag holdes søndag den 12. marts i Lyngby, Christianskirken, Chr. X's Allé 120. Der begyndes kl. 14 med messe ved pastor Anders Studsgård, hvorefter man i menighedshuset over for kirken efter en kaffepause hører missionær Hanna Nørgaard, tidl. Thailand tale om "De helliges fællesskab". Der er lejlighed til at stille spørgsmål. Som afslutning vesper i kirken.

RESERVERET POSTVÆSEN ET

15. ÅRGANG

MED DETTE nummer begynder vi på 15. årgang. Indlagt i bladet følger et indbetalingskort, som kan benyttes til betaling af abonnement for 1972. Prisen er uændret 20 kr. (for studerende dog kun 15 kr.). Snarlige indbetalinger vil være velkomne. Abonnenter, som har forudbetalt for 1972, kan blot lægge indbetalingskortet til side.

RE - FORMATIO har fra 1/1 - 1972 fået ny ekspeditionsadresse, idet stud. theol. Ejlf Kristensen af tidsmæssige grunde har måttet bede om fritagelse for hvervet.

Fremtidig bedes alle henvendelser vedrørende abonnementet rettet til: RE - FORMATIO v/Knud Nørholm, Emdrupvej 37, 2100 København Ø, telefon (01-68)Ryvang 2971 y. Gironummeret er uændret 8 81 42.

RE - FORMATIO nr. 1 februar 1972 15. årgang

John Sørensen: Fastelavns søndag	2
B. Riisgaard: Kommentar: Den hellige grav velforvaret? - Nej!	3
C. B. Hansen: Det nye liv i Kristus og den borgerlige moral	4
O. Lund Pallesen: Bibelsyn (4)	7
Knud Christensen: Periskop: Kvindelige præster	11
Bent Kragelund: Spørgsmål til Ulsdal	12
Poul Ulsdal: Et svar	14
Frede Møller: Passion	16
B. Riisgaard: Læst: Ung Verden	19
Meddelelser	19

*

RE - FORMATIO udsendes af en kreds af præster i den danske kirke. Redaktør (ansvarshavende): Sognepræst B. Riisgaard, Vestre Fjordvej 61, 9000 Ålborg. Telefon: Ålborg (08)13 69 90.

I redaktionen iøvrigt: Pastor C. B. Hansen, Elmesvinget 14, 9000 Ålborg; sognepræst Sigurd Mejndor, Hyllested, 8400 Ebeltoft; pastor O. Lund Pallesen, Rustenborgvej 5, 2800 Lyngby; sognepræst Poul Ulsdal, 6893 Hemmet.

Ekspedition: RE - FORMATIO v/Knud Nørholm, Emdrupvej 37, 2100 København Ø. Postgiro 8 81 42. Telefon (01-68)Ryvang 2971 y. - Bladet kommer i 8 numre årligt og koster 20 kr. (for studerende 15 kr.).

Grafik: Knud Nørholm - Sats: Anders Studsgård på IBM Bold Face.
20 Tryk: Knud C. Christensen, København